

Del af det danske Folk ikke blot socialt og økonomisk, men ved selve Landets Grundlov skal være politisk privilegeret. Hvor kan det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) staa op og holde en Skaaltale for Fædrelandet og den danske Nation og saa føje til i samme Aandedræt, at dette Fædreland fremdeles skal blive ved at leve under en Grundlov, under hvilken jeg, det ærede Medlem fra Svendborg, vejer lige saa meget som en hel Kommune, hvorved jeg og 1,100 andre Godsejere stemme alle Landets Købstæder over. Jeg forstaar ikke den nationale Følelse, jeg forstaar ikke den nationale Interesse heri.

De Herrer, der kalde Religionen frem som det sidste Vaaben i den politiske Kamp for ogsaa at bruge den til at forgifte med og til at spege Situationen — hvor kunne de holde paa en Forfatningsordning, holde paa en Valgretsordning, under hvilken selve Kristendommens Stifter, hvis han levede nu, vilde høre til Pariaklassen — han vilde, hvis han levede, ikke veje en hel Kommune op, saaledes som f. Eks. Godsejeren fra Svendborg; han vilde staa langt under ham paa den sociale Rangstige og staa langt under ham i politiske Rettigheder. Hvor kunne de opretholde en saadan Ordning . . .

Formanden: Disse Udtalelser af det ærede Medlem ere ikke passende i Folketinget.

Borghjerg: Jeg maa selvfølgelig respektere Formandens Afgørelse, men jeg vil dog mene, at naar man ved tredie Behandling taler om Valgrettens Lighed, maa man ogsaa have Lov til at paakalde de store religiøse og moralske Systemer, som ere byggede paa Ligheden, og vise Modsætningen mellem dem, der sige, at de staa paa disse Systemers Grund, men ikke ville være med til at gennemføre Ligheden i Virkeligheden. Og jeg vil mene, at Kristendommen hviler paa Lighedsprincippet, og vil have Lov til at fremdrage Modsigelsen hos dem, der føre det i Munden, men som i Virkeligheden ikke ville føre det ud i Livet.

Formanden: Det var ikke det, jeg paatalte, men den Maade, hvorpaa det ærede Medlem omtalte Kristendommens Stifter.

Borghjerg: Af Søren Kierkegaard og mange andre er ganske det samme

Tankeeksperiment gjort om, hvorledes det vilde gaa, hvis Kristendommens Stifter levede i vore Dage.

Formanden: Søren Kierkegaard udtalte ikke dette i det danske Folketing.

Borghjerg: Den Kamp, vi nu gaa i Møde for at komme til den lige og almindelige Valgret, er jo ikke en Kamp, der føres herhjemme alene, men det er en Kamp, der i dette Øjeblik føres over hele Verden. Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) har ved hele sin Politik medvirket til, at Kampen nu kommer her. De Forhandlingsmuligheder, der vare mellem Demokratiet og Højre efter første Behandling, og som han ved første Behandling anerkendte som Forhandlingsmuligheder, og som han selv vilde have gjort til Virkelighed, hvis det skulde bryde for den lille Grundlovsendring — han mente jo; et Par Maaneder vilde være nok dertil —, ere nu bristede, takket være Delegationens og det ærede Medlems Politik. Vel, saa gaa vi ud i Kampen! Vi ere klare til Kampen, og Ansvar, i alt Fald en Del af Ansvar, for, at denne Kamp bliver nødvendig, hviler paa det ærede Medlem fra Æbeltoft. En lignende Kamp føres i England, hvor Kampen staaer mod Overhuset, Overhuset contra Underhuset, om det engelske Folk skal være et selvstyrende Folk, eller om en 5—600 Lorders skulle kunne triumfere deres Villie igennem. Kampen staaer i Preussen for den lige, almindelige Valgrets Gennemførelse. Denne Kamp er overalt i Verden, hvor dens Fane er bleven udfoldet, ført til Sejr. Det kan være kortere eller længere, men den europæiske Situation, ikke mindst i vore Nabolande mod Vest og Syd, er saadan, at jeg ikke tvivler om, at Tiden er moden til denne Kamp, og at denne Kamp ogsaa her vil ende med Sejr.

Ordføreren (N. Neergaard): Ja, det var jo eine grausame Salbe, vi hørte fra det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borghjerg). Det ere vi dog ikke uvante med. Jeg forstaar, at det, der har sat det ærede Medlems Følelser i saa stærk Svingning, er selvfølgelig det, at hans Frieri er mislykkedes. Jeg tillod mig at paapege paa et tidligere Stadium af denne Forhandling, at aldrig nogen Sinde har et Medlem friet paa en saa ublu Maade til et andet Parti her i Salen, som det ærede Medlem friede til Højre, friede i Ord og i Gerninger og allerstærkest ved